

ΜΥΘΟΙ. ^(α)

Μῦθος 8.

Κόραξ καὶ ἀλώπηξ.

Ο κόραξ, ἀνενόχλητος

Διὰ νὰ γευματίσῃ,

Ἔπῃγε νὰ καθίσῃ

Εἰς δένδρον ὑψηλόν·

Κ' ἐκράτει, ἀντικείμενον

Ἐτροφῆς καὶ λαιμαργίας,

Προβάτου ἐκ θυσίας

Τεμάχιον καλόν.

Κενὴν ἀλώπηξ ἔχουσα

Καὶ πάσχουσαν κοιλίαν,

Ἔπὸ τὴν μακαρίαν

Τοῦ δένδρου κορυφὴν

(α) Οἱ παρόντες μῦθοί εἰσιν ἐξηγημένοι ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἀνεκδότων μύθων τοῦ λογίου Κυρίου Ἀλεξάνδρου Κατακουζηνοῦ. Λυπούμεθα ὅτι οὐδὲν δύναμεθα ἐνταῦθα νὰ δημοσιεύσωμεν πάντα. Εὐχόμεθα νὰ ἴδωμεν ἐν βραχεῖ πλήρη ἔκδοσιν τῶν μύθων τούτων.

Ἐστάθη, κ' ἐστοχάζετο,
Πῶς δύναται νὰ φθάσῃ
Τὴν πρόχειρον ν' ἀρπάσῃ
Τοῦ κόρακος τροφήν.

“ὦ! πόσον, κόραξ, ἔκραξεν,
Ἡ χάρις σου σπανία,
Ἡ ὄψις σου γλυκεῖα,
Τὸ χρῶμά σου στιλπνόν!

Ὡς τόσας ἄλλας χάριτας
Φωνὴν ἀκόμ' ἂν εἶχες,
Βεβαίως δ' ἀκατεῖχες
Τὸν θρόνον τῶν πτηνῶν”.

Ἀκούσας τὴν ἀνέλπιστον
Ὁ κόραξ ὀμιλίαν,
Ἦισθάνθ' εἰς τὴν καρδίαν
Χαρὰν καὶ ἡδονήν.

Μακρὺ, πλατὺ τὸ βράμφος του
Δέν ἔλειψε ν' ἀνοίξῃ,
Καὶ τὴν λαμπρὰν νὰ δείξῃ
Βασιλικὴν φωνήν.

Ἀλλὰ τὸ κρέας ἔψεσε
Μετὰ τῆς μελωδίας·
Δραμοῦσα μετὰ βίας
Τὸ ἤρπασεν αὐτή,

Καὶ ἔκραξεν· “Ἀνάμεσα
Τῶν τόσων σου χαρίτων
Καὶ γνῶσις δέν δ' ἦτον,
ὦ κόραξ, περιττή”.

Ἵποκριταὶ καὶ κόλακες
Μεγάλων Ξύρας κρούουν,
Ἐνόητοι δὲ οἵτινες
Τοὺς λόγους των ἀκούουν.

Μῦθος 19.

Κόραξ καὶ κύκνος.

Τὸ χιωνῶδες τοῦ κύκνου χρῶμα
Ἵ κόραξ εἶδεν ἐκστατικός.
Ἐνώπιόν του ὄγκος ἀκόμα
Δὲν ἀνεφάνη τόσον λευκός.

Θέλων κ' ἐκεῖνος λευκὸς νὰ γείνη,
Τοὺς τρέφοντάς τον φεύγει βωμούς,
Καὶ μετὰ κύκνων ἦλθε νὰ μείνη
Εἰς λίμνας, βρύσεις καὶ ποταμούς.

Ἵμέραν πᾶσαν λούει τὸ σῶμα,
Ἵ γρὸς καὶ τρέμων διατελεῖ,
Δὲν φεύγει ὅμως τὸ μαῦρον χρῶμα,
Οὐδὲν ἢ λίμνη τὸν ὠφελεῖ.

Πλὴν δὲν ἀλλάσσει τὸ φρόνημά του,
Καὶ τῆς προχείρου τροφῆς μακρὰν
Νεκρὸς εὐρέσθη, τοῦ ἀδυνάτου
Δαβῶν ὁ τάλας πείραν πικράν.

Ἵ ἄλογος ἐπιμονὴ
Κακὸν καὶ Ξλίψιν προξενεῖ.

Μῦθος 24.

Ἄνῆρ καὶ ψύλλος.

Ἀμπέλου κτηματίας
Εἰς ὥραν μεσημβρίας
Καὶ ζέστης ἐποχήν,
Ἄφεις τὴν ἐργασίαν,
Ἐξήτ' εἰς τὴν οἰκίαν
Μικρὰν ἀναψυχὴν.

Εἰς στρῶμα ἡσυχάζων
Κατήντησε νυστάζων
Εἰς βύγγασμα βαδύ,
Ὅποτε ἦλθε ψύλλος,
Τοῦ αἵματος ὁ φίλος,
Νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ.

Ἐπὶ τῶν πηδημάτων
Τοῦ ζώου καὶ δηγμάτων
Αὐτὸς ἐξυπνισθεὶς,
Τῷ ἄκρῳ τῶν δακτύλων
Τὸν αἰμοβόρον ψύλλον,
Συνέλαβεν εὐθύς.

Καλῶς γινώσκων, ποίαν
Θὰ λάβῃ τιμωρίαν,
Καὶ κλαίων ἑαυτὸν,
Ὁ ψύλλος μετὰ θρήνου
Ἐδέετο ἐκείνου
Συγχώρησιν ζητῶν.

“Τῷ ὄντι, δέσποτά μου,
Πονεῖ τὸ κέντημά μου,
Τὸν εἶπε, κ’ ἐνοχλεῖ,
Ἄλλὰ καὶ ἂν ψελήσω
Κακὸν νὰ προξενήσω
Δὲν δύναμαι πολύ”.

Ο δ’ εἶπε· “Τιμωρεῖται
Τὸ πταῖσμα καὶ μισεῖται
Ἡ μέγα ἢ μικρόν”.
Καὶ διὰ τῶν δακτύλων
Ἐφόνευσε τὸν ψύλλον
Καὶ ἔρριψε νεκρόν.

Ἐργάτης πονηρίας
Μεγάλῃς ἢ μικρᾶς
Παρέχει συνεπείας
Εἰς ἑαυτὸν πικράς.

Μῦθος 30.

Ἐχιδνα καὶ βδέλλα.
Πρὸς βδέλλαν εἶπεν ἔχιδνα·
“Δὲν τὸ καταλαμβάνω·
Καὶ σὺ δαγκάνεις, φίλη μου,
Ἄλλὰ κ’ ἐγὼ δαγκάνω.
Λοιπὸν ὁ κόσμος διὰ τί
Σέ μόνον ψελεῖ καὶ ζητεῖ,

Ἐμέ δέ ἀποφεύγει
Καί ἀπαντῶν με φεύγει· —
“Τὸ δῆγμα μου, ἀπήντησεν
Ἡ βδέλλα, θεραπεύει,
Ἐνῶ, πικρὸν τὸ δῆγμα σου,
Τὸν κόσμον φαρμακεύει”.

Εὐκόλως τις τὴν ἔννοιαν
Σκεφθεὶς καταλαμβάνει·
Καθεὶς κατὰ τὰς πράξεις του
Τὴν ἀμοιβὴν λαμβάνει.

Μῦθος 36.

Ὁ φῖς ἀχάριστος.

Τὸν χειμῶνα κατ’ ὁδὸν
Ὁ φῖν ἄνθρωπος ἰδὼν
Ἐκ τοῦ ψύχους ναρκωμένον,
Ἐλυπήθη τὸν πτωχόν,
Ὅστις πλεὸν ἐκψυχῶν
Εἶχεν ὄμμα βολωμένον.

Ὅθεν σκύψας πρὸς τὴν γῆν
Μὲ ἀγάπην καὶ στοργὴν
Τὸν ἠμιθανῆ λαμβάνει,
Καὶ μ’ ἐκεῖνον παρευθεὺς
Εἰς τὸν οἶκον πορευθεὶς
Ἐσπευσε νὰ τὸν θερμάνῃ.

Ὁ δὲ ὄφις, βασιμηδὸν
Σῶον ἑαυτὸν ἰδὼν
Ἵπὸ ζωηφόρον χεῖρα,
Ὡς σημεῖον ἀμοιβῆς
Ἐπληξεν ὁ ἀσεβῆς
Τὸν προστάτην καὶ σωτῆρα.

Ὁ διδοὺς ἀντιμισθίαν
Τὸ κακὸν ἀντὶ καλοῦ
Ἔχει ὄφειως καρδίαν
Ἰοβόλου καὶ δειλοῦ.

Μῦθος 42.

Λέων γεγηρακώς.

Τοῦ δάσους ἡ φρίκη, ὁ λέων,
Τῆν πρώτην του δύναμιν κλαίων
Καὶ φθάσας εἰς γῆρας βαδύ,
Τῆς χώρας τὸ παίγνιον ὅλης
Βαδίζων, ἠδύνατο μόλις
Εἰς πόδας ἰσχνοὺς νὰ σταθῆ.

Μαθὼν τὸ κακὸν ὁ λαός του,
Ὁ ἄλλοτε τρέμων ἐμπρὸς του,
Προσῆλθε θρασὺς καὶ γελῶν.
Καὶ πρῶτος ὁ ταῦρος, προτάπτων
Τὸ ζεῦγος ὀξέων κεράτων
Τῷ ἔδωκε κτύπον καλόν.

Ὁ ἵππος, γεναίως εὐδύνων
Ὀπλῆν σιδηρᾶν πρὸς ἐκείνον,
Ἐλάκτισε, πνέων ὀργῆν·
Ὁ λύκος, ἐλθὼν μετ' ὀλίγον
Καὶ βύγχος δυσῶδες ἀνοίγων,
Βαρεΐαν προσῆψε πληγῆν.

Χωρὶς νὰ γογγύσῃ ὁ γέρων,
Τῆν τύχην του ἔκειτο φέρων,
Κ' εἰς τόσα δεινὰ σιωπῶν,
Ὅποτε, τὸ βλέμμα ὑψόνων,
Κ' ἰδὼν πρὸς τοῖς ἄλλοις τὸν ὄνον,
Ἐφώνησε ταῦτα εἰπών.

“Τὸ βλέπω, δὲν μέλλω ν' ἀργήσω
Τὰ κῶλ' ἀποδνήσκων ν' ἀφήσω
Ἄγριων πτηνῶν ἀρπαγῆν·
Πλὴν δύο θανάτους λαμβάνω
Ἄν πέπρωται, πρὶν ἀποθανῶ,
Νὰ λάβω καὶ ὄνου πληγῆν”.

Συμφορὰν ὁ δυστυχήσας
Ἐποφέρει διπλάσιαν
Εἰς οὐτιδανοῦ ἀνδρώπου
Ἐβρον καὶ κατηγορίαν.

Μῦθος 50.

Ἄηδών καὶ ὄρνιθοθήρας.

Ἄνθρωπος, ἀπὸ πρωΐας
Ἐξελθὼν τῆς κατοικίας,
Πληθὺς ἔστηνε παγίδων
Κατὰ τῶν ὑπολαίδων.

Ἄηδών αὐτὸν ἰδοῦσα
Τὸν ἠρώτα προσελθοῦσα·
“Φίλε, βλέπω κοπιάζεις,
“Ἄλλ’ εἶπέ τί ἐτοιμάζεις;

Ὁ δὲ εἶπε· “Πόλιν κτίζω,
Καὶ ἰδοὺ σοὶ διορίζω
Μίαν θέσιν, ἃν θελήσης
Μετ’ ἐμοῦ νὰ κατοικήσης”.

Ἡ ἀνόητος ἐκείνη
Ἀπεφάσισε νὰ μείνη,
Κ’ ἔσπευσε μὲ προθυμίαν
Πρὸς τὴν νέαν κατοικίαν.

Ἄλλ’ ἐξαίφνης ἐκπλαγείσαν
Κ’ εἰς τοὺς βρόχους συλληφθεῖσαν
Ἐλαβεν αὐτὴν εἰς χεῖρας
Ὁ σκληρὸς ὄρνιθοθήρας.

Προῖδοῦσα ἡ ἀσλία
Τὰ δεινὰ τῆς, κ’ ἐναντία

Στρέψασα τὸ πρόσωπόν της,
Ἐκραξε πρὸς τὸν ἐχθρόν της

“Ἄν τοιαύτην πόλιν κτίσης,
Μάτην, φίλε, δὴ μοχθήσης·
Αἰωνίως θέλει μένει
Ἐρημος καὶ ἀφειμένη.

Κυβέρνησις κακὴ
Τὰς πόλεις ἐρημόνει·
Καλὴ καὶ τακτικὴ
Τὰ πόλεις ἀνυψώνει.

Μῦθος 54.

Γυνὴ καὶ ὄρνις.

Εἰς τὰς Ἀθήνας εἶχε γυνὴ τις
Εὐτοκὸν ζῶον, ὄρνιθα, ἣτις
Φόρον συνήθη πᾶσαν πρῶϊαν
Ἵδὸν παρεῖχεν εἰς τὴν κυρίαν.

Ἐκείνη δ' εἶπε· “Καὶ τί δὴ χάσω,
Εἰς τὴν γεννώσαν ἂν δοκιμάσω
Κριθὰς νὰ δίδω περισσοτέρας,
Μήπως γεννήσῃ δις τῆς ἡμέρας”;

Ὁ λόγος ἔργον· ἀλλ' ἡ τραφεῖσα,
Ἵπὲρ τὸ δεὸν ἐκπαχυνθεῖσα,

Πρὸς γνῶσιν πάντων τῶν κερδαλέων,
Δέν ὠτόκει οὐδ' ἅπαξ πλέον.

Ἄλογος πλεονεξία
Εἰς πολλοὺς κακῶν αἰτία.

Μῦθος 64.

Ζεὺς καὶ ἔφρις.

Ὁ τραφεὶς ἐπὶ τῆς Ἰδης
Κεραυνοῦχος Ζεὺς Κρονίδης
Γάμου ἑορτὴν τελῶν,
Ἐκαδέσθη ἀναμένων
Τὴν πληθύν τῶν καλεσμένων,
Ἐπὶ θρόνον ὑψηλόν.

Οἱ θεοὶ προσῆλθον πρῶτοι·
Φόρμιγξ εὐφῶνος ἐκρότει
Ἄσματα μελωδικά.
Ἀκολούθως δὲ ἀθρόα
Ἐφθασαν τῆς γῆς τὰ ζῶα,
Ἄλογα καὶ λογικά.

Ἄνθρωποι, θεοί, θηρία,
Προχωροῦντες πρὸς τὸν Δία
Κεκλιμένοι κ' εὐπαιθεῖς,
Σεβασμοῦ βαθέος φόρον
Γαμικὸν ἐκράτουν δῶρον,
Κατα δύναμιν καθεῖς.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀπόδων
Ἀνεφάνη ὄφις, ῥόδον
 Εἰς τὸ στόμα του κρατῶν·
Καὶ τὸν εὐτυχῆ συγχαίρων,
Ἐπλησίασε προσφέρων
 Τὸ εὐῶδες πρὸς αὐτόν.
Ἄλλ' ὁ Ζεὺς εὐχαριστήσας
Καὶ λαβὼν τὰς ἐνεχθείσας
 Πάσας ἄλλας προσφοράς,
Κατεφρόνησε τοῦ ῥόδου,
Ὡς δοθέντος παρ' ἀπόδου
 Φύσεως φαρμακερᾶς.

Τὸ χάρισμα τῶν πονηρῶν
 Φοβερόν.

Μῦθος 71.

Δρυς καὶ κάλαμος.

Γηραλέα καὶ μεγάλη
Δρυς πρὸς κάλαμον ἐλάλει·
“Κλαίω τὴν μικρότητά σου
Καὶ τὴν ἀδλιότητά σου.
Μέγα καὶ μικρὸν ἐξίσου
Πνεῦμ' αἴρος σε κινεῖ,
Κ' ἐλαφρὰ ἢ κορυφή σου
Αἰωνίως προσκυνεῖ.

Ἄκαμπτος ἐγὼ ὡς βράχος
Διαμένουσ' ἀταράχως,

Οὐδέ άνεμον φοβοῦμαι,
Οὐδ' εἰς θυέλλαν κινουμαι.
Κ' ἡ πνοή βορέως, ἥτις
Μέχρι ρίζης σε κινεῖ,
Καθώς αὔρα ζεφυρίτις
Μοι προσέρχεται τερπνή.”

Μεθ' ἡμέρας τοῦ βορέως
Ἐπιπνεύσαντος βιαίως,
ἽΟ μὲν κάλαμος ἐκλίθη
Καὶ ὡς πρὶν διετηρήθη,
ἽΗ δὲ δρυς, ἀντισταθεῖσα
Πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ βορῆᾶ,
ἽἘπεσεν ἐκριζωθεῖσα
Κατὰ γῆς ἡ τολμηρά.

ἽΟ μὴ πρὸς ἰσχυρότερον
ἽἘφ' ἑαυτοῦ ὑποχωρῶν
Τὸ πάθος ἔχει φανερόν
Καὶ τὸ κακὸν χειρότερον.

Μῦθος 73.

Καρύα καὶ παῖδες.

Παρὰ τὴν ὁδὸν καρύα
Πλήρης ἔθαλλε καρύων·
Τοῦ χωρίου τὰ παιδία
Τρέχοντα ἐκεῖ πλησίον,

Εἶδον τὴν καρυφόρον,
Κ' ἤλθον μετὰ προθυμίας
Νὰ γευθῶσιν ἐκ τῶν δώρων
Τῶν γλυκέων τῆς καρύας.

Προσελθόντα, ὄραν πλείστην
Κατὰ πρῶτον παρεκάλουν·
Τερπνοτάτην καὶ ἡδίστην
Καὶ καλὴν αὐτὴν ἐκάλουν.
Ἄλλ' αὐτὴ εἰς τῶν παιδίων
Τὴν φωνὴν ἀδιαφέρει,
Καὶ οὐδὲν ἐκ τῶν καρύων
Εἰς ἐκεῖνα παρεχώρει.

Τέλος βλέποντα τοὺς κόπους
Καὶ τοὺς λόγους τῶν ματαίους,
Ἄπεφάσισαν εἰς τρόπους
Νὰ προσφύγῃσι βιαίους.
Ῥάβδος ἤρχισε καὶ λίθος
Νὰ προσβάλλῃ μετὰ βίας,
Κ' ἔπεσαν καρύων πλήθος
Πάραυτα μετ' εὐκολίας.

Ὅταν συμβουλὴ
Δὲν ὠφελῆ,
Σωτηρία
Ἦ βία.

Μῦθος 78.

Ὄνος λεοντῆν φέρων.

Δέρμα λέοντος ἀγρίου

Ἐνδυθεῖς αὐθάδης ὄνος

Ἦν ὁ τρόμος τοῦ χωρίου

Καὶ ἡ φρίκη τοῦ δρυμῶνος.

Ἀπαντῶντες τὸν ἀδῶον

Ἐφευγον μικροὶ μεγάλοι,

Καὶ τὸ χορτοφάγον ζῶον

Πᾶς τις λέοντα ἐκάλει.

Ἀλλὰ, πνεύσαντος ἀέρος,

Διελύθη ἡ τόση πλάνη,

Ἰκανὸν πρὸς γνῶσιν μέρος

Τῶν ὀτίων του ἐφάνη.

Καὶ ὁ τρόμος τοῦ χωρίου

Καὶ ἡ φρίκη τοῦ δρυμῶνος

Ἀντὶ λέοντος ἀνδρείου

Ἀπεδείχθη φαῦλος ὄνος.

Ὁ ἀπαταιῶν πολλάκις

Πρὸς καιρὸν ἐπιτυγχάνει,

Ἀλλ' ἀφεύκτως τῆς ἀπάτης

Τὰ ἐπίχειρα λαμβάνει.

Μῦθος 85.

Γεωργὸς καὶ πελαργός.

Κατὰ τῶν γεράνων στίσας

Δίχτυα καὶ ὑποχωρήσας

Εδεώρει γεωργός·
Μεταξὺ δὲ τῶν ἐλθόντων
Κ' εἰς τοὺς βρόχους ἐμπεσόντων
"Ετυχε καὶ πελαργός·

Φθάσας ὁ ὄρνιθοθήρας
Ὡς πρὸς τοὺς λοιπούς, τὰς χεῖρας
"Ετεινε καὶ πρὸς αὐτόν,
"Ὅστις ἐν κραυγῇ μεγάλη
"Εκλαίει καὶ παρεκάλει
Χάριν τῆς ζωῆς ζητῶν.

"Μὴ, ἐφώνει μετὰ γόων,
Ἄπανθρώπως τὸν ἄδῶον
Μετ' ἐνόχων τιμωρῆς.
Μὴ με θανατώσης, μή με
Γέρανον ἐκλάβης, εἶμαι
Πελαργός, ὡς θεωρεῖς."

Ὁ δὲ γεωργός, δεικνύων
Τοῦ θανάτου ἐργαλεῖον
Εἰς τὰς χεῖρας μισητόν,
Εἶπε τὸ πτηνὸν λαμβάνων·
"Σ' εὖρον μετὰ τῶν γεράνων,
Σὲ φονεύω μετ' αὐτῶν."

Ὁ τοῖς κακοῖς συγκοινωνῶν
"Εχει τὸν ἔλεγχον κοινόν.

Μῦθος 89.

Γεωργὸς φθονερός καὶ ἀλώπηξ.

Φθονερός ποτέ τις γεωπόνος
Πονηρῶς ἐσκέφθη καὶ ἀφρόνως
Τὸν καλὸν νὰ βλάβῃ γείτονά του,
Πυρπολῶν τὰ θάλλοντα σπαρτά του.

Πονηρὰν ἀλώπεκα θηράσας,
Κ' εἰς τὴν οὐρανὸν δαλὸν καὶ πῦρ κρεμάσας,
Εἰς τὴν κραυγὴν κωφεύων τῆς δυστήνου,
Πρὸς τὴν γῆν τὴν ἔπειψεν ἐκείνου.

Πλὴν φθορὰ τὸ τέλος τῶν ἀνόμων·
Ἡ πονηρὰ ἐπῆρεν ἄλλον δρόμον.
Ὁ τοῦ γείτονος καρπὸς ἐσώθη,
Ἡ δὲ γῆ αὐτοῦ κατερημώθη.

Ὅστις ἄλλου λάκκον σκάπτει
Ἐαυτὸν πολλάκις θάπτει.

Μῦθος 92.

Ἰουδαῖος καὶ Χριστιανός.

Ἐντὸς στενοῦ τινος καὶ βαθείος
Φρέατος ἔπεσεν Ἰουδαῖος.

Κλίμακα φέρων Χριστιανός
Τὸν τάλαν ἤλθε ταχὺς νὰ φθάσῃ,
Κ' ἐκ τοῦ πυθμένου νὰ τὸν ἀρπάσῃ,
Μὴ ἀποθάνῃ ἐλεεινῶς.

Ἄλλ' ἐκ τοῦ βάρδους ὁ Ἰουδαῖος
“Ἄνθρωπε, εἶπεν, ἤλθες ματαίως·
Οὐδὲν ἢ κλίμαξ με ὠφελεῖ·
Σάββατον εἶναι· εὐχαριστῶ σοι·
Σήμερον πρέπει πάντες ν' ἀργῶσι·
Οὕτω προστάζει ἡ ἐντολή.”

Ἀναφανείσης νέας πρωΐας,
Ἐκ τοῦ βαράδρου τῆς ἀπωλείας
Ἐψοῦντ' ὀξεῖαι ἀνδρὸς φωναί.
Ἐξρήνει κλαίων ὁ Ἰουδαῖος·
“Πρόσελθε, φίλε· σπεῦσον ταχέως·
Ποῦ εἶν' ἡ κλίμαξ, Χριστιανέ;”

Εἰς τοῦ βαράδρου ἔλθων τὸ χεῖλος
Καὶ καταβλέψας εἶπεν ὁ φίλος·
“Ἡ συμφορὰ σου εἶναι κακὴ.
Σέ ταλανίζω καὶ σέ λυποῦμαι,
Ἄλλὰ τὸ ἔργον πολὺ φοβοῦμαι·
Σήμερον εἶναι Κυριακή.”

“Ὅταν εὕρης εὐκαιρίαν,
Μὴ δεικνύης δυσκολίαν·
“Ὅτι, φίλε, δὲν εἰξεύρεις,
“Ἄν καὶ ἄλλοτε τὴν εὕρης.

Μῦθος 95.

Κυνηγὸς δειλὸς καὶ δρυοτόμος.

Εἰς δρυμῶνος εἶδε δρόμον
Κυνηγός τις δρυοτόμον,
Ἐπλησίασεν αὐτὸν
Καὶ τὸν εἶπε· “Δρυοτόμε,
Ἐκ πολλοῦ περιπλανῶμαι
Ἴχνη λέοντος ζητῶν.

Ὁ δὲ εἶπεν· Εὐτυχία
Σέ ὠδήγησε σπανία
Πρὸς ἐμέ ν’ ἀποταΐῃς.
Ἀκολουθεῖ μοι· πλησίον
Διαμένει τὸ ΐηρίον·
Θὰ τὸ εὕρωμεν εὐΐύς.”

Ἄλλ’ ἐκεῖνος, ὠχριάσας
Καὶ τὸ πρῶτον ΐάρρος χάσας,
Ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν·
“Περιτρέχω τὸν δρυμῶνα,
Φίλτατέ μου, Ἴχνη μόνα
Ὅχι λέοντα ζητῶν.”

Ἄνῆρ πολλάκις γαυριᾶ
Εἰς λόγους μόνον τολμηρός·
Ἄλλ’ ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς,
Υποχωρεῖ καὶ δειλιᾶ.

Μῦθος 101.

Ζεὺς καὶ Μίνως.

Ὁ Κρονίδης πρὸς τὸν Μίνων,
“Τέκνον, εἶπε, δέν μοι λέγεις,
Σύ, ὁ τοὺς ἀνθρώπους κρίνων,
Διὰ τί κακούργους τόσους
Φέρει πρὸς ἐσέ ὁ Χάρων,
”Ωστε μόλις ἐξαρκούσιν
Αἱ ἐκτάσεις τῶν Ταρτάρων;
Ποία τάχα ἢ αἰτία;
Αἰσχροκέρδεια ἢ μῖσος,
”Ἡ ἀντιζηλία ἴσως”; —
— “”Οχι, πάτερ! ἢ ἀργία.”

”Εργῶν πονηρῶν αἰτία
Ἡ ἀργία.

Μῦθος 113.

Ἄλώπηξ καὶ πάρδαλις.

Πάρδαλις τις παρδαλή
Καὶ ἀλώπηξ κερδαλή
Μίαν ἤριζον ἡμέραν,
Ποία ἔχει πλειοτέραν

Συμμετρίαν εἰς τὸ σῶμα
Κ' εὐμορφότερον τὸ χρῶμα,
Ἦ ἀλώπηξ ἠττηθεῖσα
Ταῦτα ἔλεξε στραφεῖσα·
“Εἰς τὸ σῶμα εἶσαι, φίλη,
Καὶ ὠραία καὶ ποικίλη·
Πλὴν τὰ ἐδικά σου κάλλη
Ἄσυγκρίτως ὑπερβάλλει
Τοῦ νοός μου ἢ σοφία,
Τῆς ψυχῆς ἢ ποικιλία”.

Ὁ μάταιος προβάλλει
Τοῦ σώματος τὰ κάλλη·
Ὁ νοῦς καὶ ἡ σοφία
Κατέχουν τὰ πρωτεῖα.

Μῦθος 117.

Ἄνδρακεὺς καὶ γναφεύς.

Εἰς μικρὰν οἰκῶν οἰκίαν
Ἄνδρακεὺς τις πρὸς γναφεά
Εἶπε· “Πρὸς οἰκονομίαν,
Φίλε μου, λαμπρὰ ἰδέα
Τὴν οἰκίαν σου ν' ἀφήσης
Καὶ μαζῆ μου νὰ οἰκήσης”.

Ὁ δ' ἀπήντησε· “Λυποῦμαι,
Πλήν μακρὰν εὐλόγως μένω,
Ὅτι, φίλε μου, φοβοῦμαι,
Ὅσα πλύνω καὶ λευκαίνω
Μὴ ἀσβόλης σὺ γεμίζης
Κ' εἰς τὸ ἔργον μ' ἐμποδίζης”.

Μακρὰν τῆς κοινωνίας
Ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους
Εὕρισκεις ἀνομοίους
Καὶ γνώμης ἐναντίας,
Ὅτι ἀδύνατον ὑπάρχει φύσει
Πᾶν τὸ ἀνόμοιον νὰ κοινωνήσῃ.

Μῦθος 122.

Ὅνος εἶδωλον φέρων.

Καθ' ὃν χρόνον τῶν εἰδώλων
Εἶχε κράτος ἢ λατρεία,
Κ' ἐτιμῶντο Ζεὺς, Ἀπόλλων,
Κρόνος, Ἥφαιστος, Ἑστία,
Ὡφθη ὄνος εἰς τὸν δρόμον
Φέρων εἶδωλον ἐπ' ὤμων.

Καθ' ὁδὸν οἱ συναντῶντες
Ἄνδρες, γέροντες, παιδία,

Τὸ φερόμενον ὄρωντες
Ἔμενον ἐν εὐλαβείᾳ,
Πρὸ αὐτοῦ γονυκλιτοῦντες
Καὶ δεῖσεις ἐκφωνοῦντες.

Θεωρήσας ὁ κομίζων
Τὴν πληθὺν τὴν συνηγμένην,
Καὶ εἰς ἑαυτὸν νομίζων
Τὴν τιμὴν προσφερομένην,
Ἔψωσε τὴν κεφαλὴν του
Κ' ἤρχισε τὴν μουσικὴν του.

Ἄλλ' ἡ χεὶρ τοῦ ὀνηλάτου
Διεσκέδασεν ἐκεῖνα
Τὰ μωρὰ κινήματά του,
Καὶ ἀπέδειξε πρὸς τίνα
Τόσαι ἦσαν προσκυνήσεις
Προσευχαὶ καὶ προσφωνήσεις.

Εἰς τῆς γῆς τὴν κοινωνίαν
Ἐψωμένους παρ' ἀξίαν
Προσκυνοῦμεν πληθὺς ὄνων
Διὰ τὸν βαδμόν των μόνον.

Μῦθος 130.

Ἄλιεῖς.

Εἶλκον ἄλιεῖς σαγήνην·
Κ' αἰσθανόμενοι ἐκείνην
Φορτωμένην καὶ βαρεῖαν,
Ἐχαιρον κ' ἐσχίρων λίαν.
Ἄλλ' ὁπότ' ἐκ τῶν ὑδάτων
Ἐσυραν τὸ ἄγρευμά των,
Λίθον εὖρον, εἰς πικρίαν
Τρέψαντα τὴν εὐθυμίαν.
Ὁ πρεσβύτερος δὲ τούτων
Λόγον ἔλεξε τοιοῦτον·
“Μὴ ἀχθώμεθα, ἑταῖροι·
Ἡ χαρὰ τὴν λύπην φέρει”.

Τύχη ἄστατος προσφέρει
Καὶ φαιδρὰ καὶ λυπηρά.
Τὴν χαρὰν ἢ λύπη φέρει,
Καὶ τὴν λύπην ἢ χαρὰ.

Μῦθος 142.

Ἴατρος καὶ ἀσθενής.

Εἶχε κράξει ἀσθενής τις
Ἴατρον Ἀσκληπιάδην,
Ὅστις μετὰ τέχνης πλείστης
Ἐπεμψεν αὐτὸν εἰς Αἶδην.

Καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐτάφη
Εἰς τὸ νεκρικόν του δῶμα,
Ὁ δὲ ἰατρὸς ἐστράφη
Κ' ἔλεγεν ἀνοίξας στόμα·
“Ἄν ὁ μακαρίτης δὴ
Μόνον ἔπινε φιάλας
Ῥαβεντίου, σᾶς ὀμνύω,
Δὲν δ' ἀπέθνησκεν ὁ τάλας”.
Ἦκουσέ τις τῶν οἰκείων
Τὴν τοιαύτην ὁμιλίαν,
Καὶ στενάζων καὶ δακρύων
Ἀπεκρίθη μὲ πικρίαν·
“Ἄκαιρος ἦ συμβουλὴ σου,
Κ' ἔπρεπε νὰ μᾶς τὴν δώσης
Ὅτε καὶ τὸν ἀσθενῆ σου
Ἦτο δυνατὸν νὰ σώσης”.

Πρέπει τις νὰ βοηθῇ
Πρὶν τὸ πλοῖον βυθισθῆ·
Ἦ κατόπιν ὁμιλία
Εἶναι ματαιολογία.

Μῦθος 151.

Πατήρ καὶ παῖδες.

Οἱ παῖδες διεφέροντο·
Ὁ δὲ πατήρ καλέσας
Αὐτούς, καὶ ῥάβδους δέσας
Εἰς δέσμην δυνατὴν,

Εἰς ἕκαστον, κατ' ὄνομα
Τοὺς παῖδας ὀνομάζων,
Τὴν ἔδωκε προστάζων
Νὰ θραύσωσιν αὐτήν.

Ἄλλ' ὅτ' ἐκείνων ἕκαστος
Ἐν πάσῃ προθυμία,
Πλὴν μάτην, ἐκοπία,
Ὁ γέρων ἀναστάς
Καὶ λύσας, ἐνεχείρισε
Τὰς ῥάβδους μίαν μίαν,
Οἱ δὲ μὲ εὐκολίαν
Κατέθραυσαν αὐτάς.

Ὁ γέρων τότε ἐπρόσθεσεν·
“Ἀγαπητὰ παιδιά,
Ἴδου διδασκαλία
Ἄξια προσοχῆς·
Καὶ σεῖς δ' ἤσθε εὐδαίμονες,
”Ἄν ὁμοφρόνως ζῆτε·
Ἐὰν διχονοῆτε,
Θὰ ἤσθε δυστυχεῖς”.

Τὰ καλὰ τῆς ὁμονοίας
”Ἄνθη φέρουν εὐτυχίας.

Μῦθος 173:

Λέων καὶ βάτραχος.

Ὁ βάτραχος ἐκόαζεν·
Ὁ λέων ἐξιπάσθη,
Καὶ μέγα ἐφαντάσθη
Τὸ ζῶον τὸ μικρόν·
Ἄλλ' εἶδε τὸν κοάζοντα·
Κ' ἐκείσε προχωρήσας,
Καὶ τὸν μικρὸν πατήσας
Τὸν ἄφησε νεκρόν.

Μὴ σε ταράττη, μὴ σε φοβίζη
Πᾶν ὅ,τι γλῶσσα διασαλπίζει·
Πολλάκις φήμη ἀπατηλὴ
Τὸ μὴ ὑπάρχον διαλαλεῖ.

Μῦθος 179.

Ἐλέφας καὶ χοῖρος.

Τοῦ ἐλέφαντος πλησίον
Ἦνοιξεν ὁ χοῖρος στόμα·
“Τί καυχᾶσαι, ὦ θηρίον,
Εἰς τὸ μέγιστόν σου σῶμα;
Ὁ μικρὸς ἐγὼ μὲ μίαν
Ἐναντίον σου κραυγὴν
Σὲ νικῶ μὲ εὐκολίαν,
Καὶ σε τρέπω εἰς φυγὴν”.

Ὁ δὲ εἶπεν· Ἡ ἀλκὴ σου
Δὲν μ' ἐκπλήττει κ' ἡ ἀνδρία,
Ἀλλά, χοῖρε, τῆς φωνῆς σου
Μὲ ταραττ' ἡ ἀηδία.”

Οἱ ἄφρονες καυχώμενοι
Κομπάζουν καὶ σεμνύονται
Δι' ὅσα συστελλόμενοι
Οἱ ἔμφρονες αἰσχύνονται.

Μῦθος 185.

Ἴατρος καὶ γραῖα.

Γραῦς εἰς πόλιν τῆς Ἀσίας
Ἐπασχεν ὑπ' ὀφθαλμίας·
Μόλις ἔβλεπεν ἔμπρός της,
Κ' ἐκινδύνευε τὸ φῶς της.
Ἴατρος καλός, τὸ πάθος
Ἐξετάσας κατὰ βᾶθος,
Ἐρχισε τὴν θεραπείαν
Μὲ ἀμίμητον σοφίαν.

Ἀλλ' αὐτὸς τοὺς ὀφθαλμούς της
Κατ' ἡμέραν πᾶσαν χρίων,
Ἐκλεπτε τοὺς στολισμούς της,
Ὅσους εὔρισκε πλησίον.

Ἐφοῦ δὲ κλοπὴν τελείαν
Ἔκαμεν εἰς τὰ χρυσᾶ της,
Ἐρπαζε κατ' εὐκαιρίαν
Καὶ τὰ ἄλλα πράγματά της.

Ἐέλος ἔλαβε τὸ φῶς της·
Πρὸς αὐτὴν δ' ὁ ἰατρός της
“Γραῖα, εἶπε, δός μοι τώρα
Τὰ συμφωνηθέντα δῶρα.”
Ἡ δὲ εἶπεν· “Οὐδεμίαν,
Φίλε, βλέπω ἰατρούσαν.
Μάλιστα χειροτερεύει
Τὸ κακὸν καὶ περισσεύει.

Πάσχουσα καὶ θεραπείαν
Πρὶν ἀρχίσω τῶν ὀμμάτων,
Ἰατρέ, εἰς τὴν οἰκίαν
Πλήθος ἔβλεπα πραγμάτων.
Τώρα δ' ὅτ' ἐθεραπεύσῃην
Καί, ὡς λέγεις, ἰατρεύσῃην,
Ἐξ αὐτῶν δὲν διακρίνω
Οὔτε τοῦτο οὔτ' ἐκαῖνο”.

“Ὅστις τὴν εὐεργεσίαν
Συνοδεύει μὲ ζημίαν
Ἄλλον κάλλιον ν' ἀφήσῃ
Τὸ καλὸν νὰ ἐνεργήσῃ.

Μῦθος 188.

Ἄλώπηξ καὶ δρυοτόμος.

Ἄλώπηξ ἔτρεχε ποῦ φύγη φύγη·
Ἐνοπλος ὀπισθεὺς τὴν ἐκυνήγει.
Γέροντ' ἀπήντησε κόπτοντα ξύλα·
Κορμοὶ κατέκειντο, κλάδοι καὶ φύλλα.
“Γέρων, ἐφώναξε, παρακαλῶ σε,
Ὅπισω κρύψον με τούτων καὶ σῶσε.
Ἄλλ' ἂν μ' ἐξάπαντος δέλῃς νὰ σώσης,
Ἄν σ' ἐρωτήσῃ τις, μή με προδώσης.”
Ὁ δ' εἶπεν· “Ἄσυλον ἰδού σοι δίδω.
Κρύψου· ὀρκίζομαι, δέν σε προδίδω.”

Ἐκρύφθη ἔντρομος, καὶ μετ' ὀλίγον
Ἦλθεν ὁ ἔνοπλος· καὶ στόμ' ἀνοίγων,
Καὶ εἰς τὰ πέριξ του τὸ βλέμμα φέρων
Εἶπεν· “Ἄλώπεκα μὴ εἶδες, γέρων;”
Αὐτὸς δ' ἀπήντησεν· “Ὅχι, δέν εἶδον.”
Ἀλλὰ, τὸ ἄσλιον ζῶον προδίδων,
Διὰ τοῦ νεύματος καὶ τοῦ δακτύλου
Τὴν δέσιν ἔδειχνε τὴν τοῦ ἀσύλου.
Ὁ δέ, τὸν γέροντα μὴ ἐννοήσας,
Ἐκεῖθεν ἔφυγεν ἀναχωρήσας.

Αὐτὴ, τὸν κίνδυνον διαφυγοῦσα,
Ἐξῆλθε κ' ἔφευγε μηδέν εἰποῦσα.
Ὁ γέρων δ' ἔκραξεν· “Ἀχαριστία!
Ἐγὼ σε ἔσωσα ἐν προθυμίᾳ,

Καὶ σὺ τὸ ἄσυλον σπεύδεις ν' ἀφήσης
Χωρὶς νὰ εἴπης τι κ' εὐχαριστήσης;"
Ἦ δὲ ἀπήντησε· "Χάριν ὅποιαν
Ζητεῖς, ἐπιόρκε, δι' ἀνομίαν,
Ὅ μὲ τοὺς λόγους σου κρύψας καὶ σώσας
Καὶ μὲ τὸν δάκτυλον θάνατον δώσας;

Πολλοὶ τινες τολμῶσι
Ἐπαίνους ν' ἀπαιτῶσι
Δι' ὅσ' αὐτοῖς εὐλόγως
Κακὸς ἀνήκει ψόγος.

Μῦθος 191.

Καρκίνος καὶ υἱὸς αὐτοῦ.

"Μετὰ θλίψεώς μου βλέπω,
Πάντοτε λοξοδρομεῖς·
Ὡς πατήρ σου σὲ προτρέπω,
Τέκνον, νὰ εὐθυδρομῆς."

Οὕτως εἶπεν ὡς συμφέρον
Πρὸς τὸν φίλον του υἱὸν
Ὁ καρκίνος μετ' ἑτέρων
Λόγων καὶ νουθεσιῶν.

Ὁ δὲ εἶπεν· "Ἄν εὐθέως
Πρῶτος σὺ περιπατῆς,
Θα δειχθῶ κ' ἐγὼ βεβαίως
Τοῦ πατρός μου μιμητής."

“Ὅσοι σπεύδοντες ζητεῖτε
Τὸ καλὸν νὰ ἐνεργῆται,
Πρῶτοι ἐκτελέσατέ το,
Κ’ εἰς τοὺς ἄλλους δείξατέ το.

Μῦθος 192.

Ἡρακλῆς καὶ Πλοῦτος.

Ὅποτε πρῶτον τοῦ Διὸς
Καὶ τῆς Ἀλκμήνης ὁ υἱὸς
Παρέστ’ εἰς γεῦμα θεῖον
Μετὰ τῶν Ὀλυμπίων,
Ἡσπασθη ἕκαστον αὐτῶν
Προσμειδιῶν καὶ χαιρετῶν,
Πρὸς πάντας καὶ πρὸς πάσας
Φιλόφρων πλησιάσας.
Ἄλλ’ ὅτε ἦλθε πρὸς αὐτὸν
Ὁ Πλοῦτος, θεσαυροὺς κρατῶν,
Τὸ βλέμμα στρέψας πρὸς τὴν γῆν
Ἐτήρει ἄλυτον σιγήν.
Ὁ Ζεὺς θαυμάζων κ’ ἐρωτῶν
Τοιαῦτα εἶπε πρὸς αὐτόν.
“Εἰπέ μοι, διὰ ποίαν,
ὦ τέκνον μου, αἰτίαν
Τοὺς ἄλλους πάντας ὁμιλεῖς
Καὶ πλησιάζεις προσφιλῆς,
Μὲ τρόπον δὲ τοιοῦτον
Ἐφέρῃς πρὸς τὸν Πλοῦτον;”

“Διότι, εἶπε παρευδύς
Ο Ἡρακλῆς ἀποκριθεὶς,
Ἵπότε μετὰ τῶν θνητῶν
Συνέζων, ἔβλεπον αὐτὸν
Πολλάκις εἰς τὸν οἶκον
Ἄρπάγων καὶ ἀδίκων.”

Συνήθως μὲ εὐκολίαν
Ὁ ἀδίκος πλουτεῖ,
Καὶ ὑπὸ τὴν πενίαν
Στενάζῃ ἡ ἀρετή.

Μῦθος 194.

Τράγος καὶ ἄμπελος.

Τὰ κλήματ' ἀμπέλου κατέτρωγε τράγος,
Τὰ φύλλα, τοὺς κλάδους μασῶν ἀδηφάγως.
Ἴη δ' εἶπε· “Καὶ μέχρι τῆς ρίζης ἂν φθάσης,
Ὡ τράγε, καὶ ὄλην με φάγῃς καὶ σπάσης,
Αἱ ρίζαι θὰ μένουν, κ' ἐγὼ δὲν θ' ἀργήσω
Ὡς πρότερον ἴνθουν καὶ πάλιν ν' ἀνθήσω,
Καὶ οἶνον ὁ μαῦρος καρπός μου θὰ δώσῃ·
Κ' εὐθύμως βοφῶντες θὰ πίνωσιν ὅσοι
Σὲ σφάζουν καὶ ψήσουν
Καὶ φάγουν καὶ σχίσουν.

Ἄγαθὸν ἢ πονηρόν,
Ἄφου ἅπαξ ριζωθῶσιν,
Ὅσον καὶ ἂν δαμασθῶσιν,
Ἄναζοῦν μὲ τὸν καιρόν.

Μῦθος 195.

Ἄλκυών.

Τὴν ἄλκυόνα πᾶς τις γνωρίζει
Καὶ πεζογράφος καὶ ποιητής·
Κ' ἰδοὺ τί λέγων διαφημίζει
Ἄρχαῖος μῦθος περὶ αὐτῆς.

Φεύγουσ' ἀνθρώπων τὴν κοινωνίαν
Μακρὰν ἐνέδρας, μακρὰν βελῶν,
Ἐκτισεν οἶκον εἰς ἐρημίαν,
Εἰς σκοπελώδη αἰγιαλόν.

“Ἐδῶ, ἐσκέφθη, θὰ ἔχω βίον
Εἰρήνης πλήρη καὶ ἀσφαλῆ·
Οὐδὲν προσβάλλον οὔτ' ἐναντίον
Ἐκ τῆς θαλάσσης μὲ ἀπειλεῖ.”

Τινὰ ἡμέραν, ἦτο γαλήνη·
Πόντος ἐγέλα πρὸς οὐρανόν,
Καὶ ταχυπέτις ἦλθεν ἐκείνη
Τροφὴν ζητοῦσα εἰς τὸ βουνόν.

Ἄνεμος αἴφνης λάβρος ὑψώθη,
Κ' εἰς τὰς βιαίας αὐτοῦ πνοάς
Ὅρμῶν τὸ ὕδωρ ἐκυματώθη,
φθάνον καὶ ἄνω τῆς φωλεᾶς·

Ἢ δὲ μὲ θρήνους τὴν συμφορὰν τῆς
Ἐκοινοποιεῖ καὶ κοπετούς,
Ἡφανισμένην τὴν φωλεάν τῆς,
Νεκρούς εὐροῦσα τοὺς νεοττούς.

Ὅν πολλάκις εἰς τὸν βίον
Φίλον ἤλπιζες πιστον
Ἐχεις μᾶλλον ἐναντίον
Τῶν ἐχθρῶν σου τῶν γνωστῶν.

Μῦθος 197.

Ἄρκτος, λέων καὶ λύκος.

Ἐτυχε παλαίων
Βαθυχαίτης λέων,
Ἄρκτος δὲ βαρεῖα
Ἦν ἢ ἐναντία·
Κ' αἴτιον ἀγρίας
Ἀλληλομαχίας
Μόσχος ἐσφαγμένος
Ἄρτι γεννημένος.

Μετ' ἀγρίαν πάλην
Καὶ φθορὰν μεγάλην,

Ἰπὸ τῶν τραυμάτων
Καὶ τῶν κτυπημάτων
Καταβεβλημένοι
Καὶ καθημαγμένοι,
Ἐκείντο πεσόντες
Μόλις ἔτι ζῶντες.

Λύκος φθάσας πάντα
Εἶδε τὰ συμβάντα·
Καὶ μὴ δυναμένων
Τῶν κατακειμένων
Μέλος νὰ κινήσουν
Νὰ τὸν κυνηγήσουν,
Τρέξας, μ' εὐκολίαν
Ἦρπασε τὴν λείαν.

Ἡ φράσις τοῦ λαοῦ καλῆ,
Καὶ μὴ ζητῶμεν ἄλλην·
“Ὁ λύκος χαίρεται πολὺ
Εἰς τὴν ἀνεμοζάλην.”

Μῦθος 200.

Πιθηκιδεύς, εὐρὼν κάρυον, καὶ μήτηρ αὐτοῦ.

Μικρὰν ἐκ δένδρου πρασίνην σφαῖραν
Καταπεσοῦσαν τινὰ ἡμέραν
Λαβὼν εἰς χεῖρας πιθηκος νέος
Πρὸς τὴν μητέρα ἦλθε ταχέως.

ἼΗ δ' εἶπε· “Τέκνον, τὸ εὐρημένον
Κάρυον εἶναι ὠριμασμένον.
Φάγε το· γεῦσιν ἔχει γλυκεῖαν
Κ' εἰς τοὺς πιθήκους ἀρέσκει λίαν.”

Λοιπὸν ἀρχίζει, πεισθεῖς ὁ νέος,
Νὰ τὰ δαγκάνη· ἀλλὰ εὐθεῶς
Μακρὰν τινάζει τὸ κάρυόν του,
Καὶ διαστρέφων τὸ πρόσωπόν του
Ἐκραξε· “Μῆτερ, πῶς ἠπατήθης!
Δέν ἔχει γεῦσιν, ὡς διηγήθης.”
ἼΗ μήτηρ τότε πρὸς ὀδηγίαν
Ταύτην ἀντεῖπε τὴν ὀμιλίαν.

“Ὅστις καλὸν τι θελεῖ νὰ φθάσῃ
Πρότερον πρέπει νὰ κοπιάσῃ.
Καὶ τοῦτο γεῦσιν ἔχει γλυκεῖαν,
Πλὴν θελεῖ, τέκνον, ἐτοιμασίαν,”
Εἰποῦσα ταῦτα ὥραν δέν χάνει,
Πέτρας εἰς χεῖρας δύο λαμβάνει·
Τὸ καταθραύει, τὸ καθαρίζει,
Κ' εἰς τὸν υἱὸν τῆς τὸ ἐγχειρίζει.

ἼΑνευ κόπου ουδεμίαν
ἼΕλπίζε ἀντιμισθίαν.
